

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **B. R.**, zast. JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem se sídlem Rumunská 22/28, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2014, č. j. OAM-183/LE-BE02-BE02-PS-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2014, č. j. 44 A 54/2014 – 16,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

III. Odměna advokáta JUDr. Maroše Matiaška, LL.M., **se určuje** částkou 3400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Rozsudek krajského soudu

[1] Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 16. 10. 2014, č. j. 44 A 54/2014 - 16, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2014, č. j. OAM-183/LE-BE02-BE02-PS-2014, jímž mu byla podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem - Jezové až do vycestování, maximálně však do 31. 12. 2014. V žalobě

stěžovatel zejména namítal, že žalovaný nesprávně aplikoval ustanovení § 46a zákona o azylu, neboť se dostatečným způsobem nevěnoval zhodnocení toho, zda žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Dostatečně nezohlednil ani individuální okolnosti života stěžovatele a nepřihlédl ani k jeho celkové životní situaci a k současné situaci na Ukrajině.

[2] Krajský soud se v odůvodnění svého rozsudku zaměřil zejména na otázku, zda důvody uváděné žalovaným *in concreto* skutečně představují nebezpečí pro veřejný pořádek. Samotná okolnost, že se cizinec nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není podle krajského soudu bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku, žalovaný ovšem své rozhodnutí odůvodnil nelegálním pobytem stěžovatele na území ČR a jeho délkou, chybějícím cestovním dokladem, uložením správního vyhoštění a jeho mařením, dvojím trestním odsouzením a neukotveností stěžovatele v ČR. S tímto hodnocením se krajský soud ztotožnil. Žalovaný podle krajského soudu zjistil i potřebné individuální okolnosti života stěžovatele. V tomto směru není třeba trvat na tom, aby žalovaný, pokud v rozhodnutí uvede zjištěné skutečnosti, přičemž ty též mají oporu ve správním spise, znovu tyto okolnosti opakoval v rámci své právní úvahy. Postačí, uvede-li, že na základě konstatovaných skutečností dospěl k určitému právnímu závěru, podle něhož je nade vší pochybnost zřejmé, že všechny rekapitulované skutečnosti byly podkladem pro jeho právní úvahu. Takto vystavěné odůvodnění není na závadu; může být ve výsledku sice stručné, avšak podstatné je, že půjde o odůvodnění výstižné a přezkoumatelné. Podle krajského soudu stěžovatel nepatří ani do skupiny tzv. privilegovaných osob, jimž není možné povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců uložit. K námitce nedobré situace na Ukrajině krajský soud dodal, že stěžovatel na ni v řízení před správním orgánem neupozorňoval, a proto žalovanému nelze vytnout, že se jí nezabýval. V případě stěžovatele nedošlo podle krajského osudu ani k porušení čl. 5 či 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[3] Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, ve které uplatnil důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Následně doplnil kasační stížnost o konkrétní námitky, ve kterých především uvádí, že krajský soud nesprávně interpretoval pojem veřejného pořádku a nechal v platnosti rozhodnutí správního orgánu, které je zjevně nezákonné a rozporné s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Podle judikatury Ústavního soudu je nutnou podmínkou jakéhokoliv rozhodnutí zakládajícího omezení osobní svobody jednotlivce precizní a vyčerpávající odůvodnění, avšak podle názoru stěžovatele tato podmínka nebyla v jeho případě naplněna.

[4] Stěžovatel má za to, že je možné rozhodnout o zajištění jednotlivce, jen pokud existují důvody domnívat se, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek *do budoucna*, což plyne i z logiky věci a judikatury Nejvyššího správního soudu. Žalovaný i krajský soud se omezili výhradně na zkoumání, zda minulé jednání stěžovatele lze hodnotit jako narušení veřejného pořádku. Nezabývali se vůbec otázkou, v čem konkrétně by mohlo nebezpečí pro veřejný pořádek ze strany stěžovatele do budoucna

spočívat. Z toho důvodu je rozsudek krajského soudu nezákonný a pro nedostatečné odůvodnění i nepřezkoumatelný.

[5] Žalovaný ve svém rozhodnutí odůvodnil závěr, že stěžovatel by mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, pouze na základě jeho nelegálního pobytu a opakovaného nevycestování a stejné odůvodnění použil i pro délku zajištění. Krajský soud k těmto důvodům přičetl i dvojí trestní odsouzení a údajnou stěžovatelovu neukotvenost v České republice. Otázka, zda jednotlivec v minulosti veřejný pořádek narušil, není podle názoru stěžovatele pro hodnocení potenciality zásahu rozhodující, proto samotný fakt, že cizinec jednorázově či opakovaně veřejný pořádek v minulosti narušil, není pro aplikaci výhrady dostačující, pokud zároveň neznamená, že veřejný pořádek je ze strany cizince i nadále ohrožen.

[6] Nadto je stěžovatel přesvědčen, že opatření přijaté z důvodů veřejného pořádku není v souladu se zásadou přiměřenosti. Nebyl brán ohled na stupeň jeho integrace, osobní poměry, věk, ale hlavně délku pobytu na území. Není pravdou, že stěžovatel nemá žádné vztahy k České republice. Žije zde od roku 1996, což v současné chvíli představuje téměř polovinu stěžovatelova života. Uvádět, že osoba, která dobrovolně polovinu svého života tráví na určitém místě, nemá k tomuto místu vztah, jenom z důvodů, že v současné chvíli nemá vlastní bydlení a zaměstnání, jak vyplývá z odůvodnění, považuje stěžovatel za zavádějící a velmi chybné. Délka pobytu stěžovatele na území České republiky nebyla při rozhodování vůbec zohledněna.

[7] Krajský soud se podle stěžovatele nevypořádal s některými námitkami v žalobě. Stěžovatel jasně vyjádřil nesouhlas se stanoviskem správního orgánu, že by svůj nelegální pobyt nijak neřešil, a upozornil na skutečnost, že se svou situaci snažil vyřešit. Také z rozhodnutí správního orgánu vyplývá, že stěžovatel uvedl, že na vycestování neměl dostatek peněžních prostředků. Krajský soud se této námitce nijak nevěnoval. Krajský soud se také nijak nevěnoval namítaným obavám stěžovatele z návratu do země původu zapříčiněnými bezpečnostní situací. Ačkoli se centrum nepokojů nachází převážně ve východní části Ukrajiny, stěžovatel upozorňuje na skutečnost, že během nepokojů v Kyjevě probíhaly tyto i ve Lvově, tedy v západní části Ukrajiny.

[8] Zdůvodnění maximální délky zajištění v rozhodnutí žalovaného je podle stěžovatele velmi vágní. Jelikož byla délka zajištění odůvodněna pouze nelegálním pobytem a opakovaným nevycestováním, považuje jej za nesprávné, neboť sám nelegální pobyt není důvodem pro zajištění. Povinnost odůvodňovat uložení maximální délky zajištění vyplývá mimo jiné z judikatury Nejvyššího správního soudu (stěžovatel cituje závěry rozsudku ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 - 42). Stěžovatel má za to, že odůvodnění délky zajištění je velmi stručné a zkratkovité a tím pádem zcela nedostatečné, tudíž nepřezkoumatelné. Navíc je stěžovatel přesvědčen, že správní orgán využívá maximální možnou délku zajištění ve všech případech tzv. „přezajištění“, přičemž odůvodnění této skutečnosti je často v rozsahu jedné věty, jako je tomu právě v případě stěžovatele. Stěžovatel je přesvědčen, že není možné, aby orgány státu přijímaly rozhodnutí „automaticky“, naopak je potřeba, aby zásah do práv jednotlivce byl vždy dostatečně a vyčerpávajícím způsobem odůvodněn. Stávající právní úprava vzhledem k nejasnému vztahu mezi institutem zajištění cizinců podle zákona o pobytu cizinců a povinností setrvat v zařízení pro zajištění cizinců

podle zákona o azylu neposkytuje dostatečné záruky ohledně celkové délky faktického zajištění cizince. V současné právní úpravě není upraveno, zda se doba předchozího zajištění cizince za účelem správního vyhoštění započítává do délky povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podle zákona o azylu. Také není upravena otázka, zda se délka, po kterou je cizinec „přezajištěn“, započítává do celkové délky zajištění v zařízení pro zajištění cizinců.

[9] Podle názoru stěžovatele je stanovení délky na 120 dnů příliš dlouhé a z následujícího důvodu nepřípustné. Z čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je zřejmé, že každý zásah do osobní svobody musí být podroben soudní kontrole. Tato kontrola pak nejen musí proběhnout urychleně a v případě nezákonnosti zbavení svobody vést k propuštění cizince, ale zároveň musí být vykonávána s určitou periodicitou (ESLP, *Chichkov v. Bulharsko*, stížnost č. 38822/97, rozhodnutí ze dne 9. 1. 2003, §88 a rozsudky tam uvedené; rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 97/2012 - 26 č. 2780/2013 Sb. NSS). Zajištěním stěžovatele na 120 dnů správní orgán *de facto* určil, že další soudní kontrola zákonnosti zajištění v podstatě již neproběhne. Absence účinného opravného prostředku způsobuje nejen porušení čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod., ale též nezákonnost (neústavnost) zajištění jako takového (viz nález Ústavního soudu ze dne 2. 6. 1999, Pl. ÚS 29/98). Ustanovení § 46a zákona o azylu neobsahuje žádné alternativy k zásahu do osobní svobody, jako je tomu např. u § 123b zákona o pobytu cizinců. Tato právní úprava není podle stěžovatele v souladu se zásadou subsidiarity a ani s čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Právě skutečnost, že v tomto případě zákon o azylu nenabízí alternativy zajištění, má podle názoru stěžovatele řádné odůvodnění délky zajištění veliký význam. Stěžovatel trvá na tom, že délka zajištění byla stanovena nepřiměřeně dlouhá a odůvodnění bylo nedostatečné.

[10] Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že posuzování chování cizince v minulosti představuje jediný možný prostředek, kterým lze v takové situaci disponovat. Požadavek stěžovatele uvést zcela konkrétně, jakého jednání proti veřejnému pořádku se v budoucnosti může cizinec dopustit, jde nad rámec zákona. Obecná obava z toho, že by mohlo ze strany cizince (právě vzhledem k jeho dosavadnímu jednání) dojít k ohrožení veřejného pořádku, tak zcela ve smyslu zákona o azylu postačí k uložení povinnosti podle § 46a tohoto zákona. Ke ostížní námitce, že se žalovaný omezil pouze na skutečnost samotného nelegálního pobytu stěžovatele, poukazuje správní orgán na vydaná rozhodnutí, ze kterých vyplývá, že tomu tak v provedených řízeních nebylo. Správní orgán i soud posuzovaly dosavadní jednání stěžovatele v jeho souhrnu. Celkové okolnosti, délka i konkrétní průběh pobytu stěžovatele na území ČR jsou pak ze spisového materiálu plně seznatelné. Kasační stížnost poukazuje konkrétně pouze na celkovou délku pobytu stěžovatele na území ČR, aniž by však zpochybnila podstatnou skutečnost ztráty legálního pobytu stěžovatele v ČR v minulosti, jeho následné záměrné setrvávání na území v rozporu s podmínkami stanovenými právním řádem ČR, následně též pobyt i v rozporu s vydaným a pravomocným rozhodnutím o správním vyhoštění, příp. snahy stěžovatele o vyhýbání se kontrole prováděné Policií ČR. K obecné námitce ohledně tvrzené snahy

stěžovatele o řešení své pobytové situace v ČR za pomoci zákonných prostředků a její případné relevanci pro předmětné řízení však již kasační stížnosti nepřináší žádnou bližší argumentaci či bližší skutková zjištění, která by oprávněnost a relevantnost námitky prokazovala, argumentace stěžovatele je pouze v rovině obecného tvrzení. Taktéž ani uváděná absence finančních prostředků nemůže nepředstavovat skutečnost, která by přijaté závěry sama o sobě objektivně zpochybňovala. Pokud stěžovatel namítá, že se krajský soud nevěnoval namítaným obavám stěžovatele z návratu do země jeho státní příslušnosti, uvádí k tomuto správní orgán, že tato problematika se primárně týká vlastního řízení ve věci mezinárodní ochrany, kde jsou posuzovány veškeré tvrzené obavy cizince z návratu do jeho vlasti z pohledu jejich důvodnosti a možného podřazení pod taxativně stanovené důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Řízení o udělení mezinárodní ochrany na území ČR bylo v případě stěžovatele ukončeno pravomocně dne 7. 10. 2014, stěžovateli nebyla udělena žádná z forem mezinárodní ochrany (v současnosti probíhá přezkumné soudní řízení, které stěžovatel vyvolal podáním žaloby).

[12] Co se týče délky uložené povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, žalovaný uvádí, že popsal konkrétní a plně individuální skutečnosti, které jej vedly k nutnosti uložit stěžovateli povinnost setrvat až do vycestování. Mezi instituty zajištění cizinců podle zákona o pobytu cizinců a uložením povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podle zákona o azylu nepanuje nejasný vztah, jak tvrdí stěžovatel; otázky, které si stěžovatel v kasační stížnosti v této souvislosti klade, byly podle žalovaného judikaturou vyřešeny. K námitce porušení čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod žalovaný uvádí, že stěžovatel tuto námitku vznesl před soudem pouze v obecné, zcela nekonkrétní podobě, bez nezbytné právní či skutkové argumentace. Za této situace má žalovaný za to, že kasační námitka není přípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), neboť nebyla uplatněna již před soudem, ač v tom stěžovateli nic nebránilo. Požadovaná periodicita soudního přezkumu je pak v případě uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podle žalovaného zajištěna zákonem o azylu dostatečným způsobem. K tomu žalovaný dodává, že stěžovatel využil postup podle § 46a odst. 5 zákona o azylu a dne 24. 11. 2014 požádal o přezkoumání důvodů setrvání v zařízení pro zajištění cizinců. Správní orgán tyto důvody přezkoumal, a shledal, že důvody, pro které bylo rozhodnutí o uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců vydáno, nadále trvají (správní rozhodnutí ze dne 27. 11. 2014, č.j OAM-183/LE-BE02-BE02-PS2-2014, nabytí právní moci dne 1. 12. 2014). Dne 31. 12. 2014 byl stěžovatel přemístěn do Pobytového střediska (s povolenou propustkou na adresu H. 1306/21, P., a to od 6. 1. do 26. 2. 2015). K poukazu stěžovatele, že § 46a zákona o azylu neobsahuje žádné alternativy k zásahu do osobní svobody, jako je tomu např. u § 123b zákona o pobytu cizinců, v čemž stěžovatel opět spatřuje porušení čl. 5 uvedené úmluvy, správní orgán uvádí, že se Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil k obdobné námitce a shledal, že v režimu zákona o azylu nelze dovodit povinnost posoudit možnost využití mírnějších donucovacích prostředků upravených v zákoně o pobytu cizinců. Zákon o azylu případy mírnějších variant donucovacích prostředků neupravuje. To je ostatně logické. Pokud je zcela naplněn předpoklad § 46a zákona o azylu, který vymezuje podmínky pro zajištění cizince, nepřichází použití mírnějších prostředků do úvahy, ale je namístě cizince zajistit. Proto správní orgán nepochybil, když ve svém rozhodnutí nevedl úvahy o existenci mírnějších donucovacích prostředků (zákonem o azylu nezakotvených).

[13] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[15] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda je v dané věci namístě vést úvahu ve smyslu § 104a s. ř. s. o přijatelnosti kasační stížnosti, tj. zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Dospěl k závěru, že toto ustanovení svým smyslem dopadá jen na případy, kdy se má rozhodnout o kasační stížnosti *ve věci* mezinárodní ochrany, nikoli na případ, kdy jde o řešení otázky setrvání v přijímacím středisku cizince, který se mezinárodní ochrany, resp. zrušení správního rozhodnutí, jímž mu mezinárodní ochrana nebyla poskytnuta, teprve žalobou u krajského soudu bude dovolávat, případně se jí již dovolával (stejně k otázce opatrovnictví viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 Azs 11/2013 – 18). Kasační stížnost je proto v dané věci bez nutnosti dalšího posouzení přijatelná.

[16] Skutkové okolnosti týkající se pobytu a činnosti stěžovatele na území České republiky nejsou v dané věci sporné. Stěžovatel přicestoval do České republiky v roce 1996 za účelem podnikání. V roce 2003 na několik dní na Ukrajině navštívil otce a do ČR se vrátil v létě 2003 s platným cestovním dokladem a vízem za účelem podnikání, od této doby z území ČR nevycestoval a nepřetržitě zde pobývá. Od ukončení dlouhodobého pobytu pobývá na území ČR nelegálně. Cestovní doklad mu ukradli někdy v roce 2013, krádež nahlásil a dostavil se na ukrajinskou ambasádu s žádostí o vydání nového dokladu. Na ambasádě mu bylo sděleno, že nový pas nedostane, že mu vydají pouze doklad náhradní k vycestování, což nechtěl. Nakonec mu byl vydán náhradní doklad k vycestování. V současné nemá na území ČR podanou žádnou žádost o pobyt, nemá zde stálou adresu, než byl zadržen, bydlel u kamaráda v P. Dne 26. 4. 2014 bylo stěžovateli vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění a zároveň byl zařazen do Evidence nežádoucích osob na jeden rok. Byla mu stanovena doba k vycestování z území ČR do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí a vystaven výjezdní příkaz s platností do 2. 6. 2014. Stěžovatel z území ČR v době platnosti výjezdního příkazu nevycestoval, dále zde pobýval bez platného dokladu a víz. Žalobce byl také dvakrát odsouzen pro spáchání trestných činů dle § 171 odst. 1 písm. c) zák. č. 140/1961 Sb. trestního zákona (dle tehdy účinné právní normy) a § 247 odst. 1 písm. b) a odst. 2 zák. č. 140/1961 Sb., trestního zákona (dle tehdy účinné právní normy).

[17] Dne 22. 8. 2014 kontrolovala žalobce policejní hlídka, protože se choval nervózně a před hlídkou chtěl ujet na kole. Při kontrole bylo zjištěno, že u sebe nemá žádný doklad a nemá na území ČR povolen pobyt. Protože stěžovatel pobýval na území ČR od 3. 6. 2014 bez platného víza, byl zajištěn a následně umístěn do ZZC. Při sepisování žádosti o udělení

mezinárodní ochrany dne 28. 8. 2014 stěžovatel objasnil, že v ČR žije i jeho manželka, ale že od doby, kdy byl vzat do vazby v roce 2012, o ní nemá žádné zprávy, neviděl ji a není s ní v kontaktu. Na území ČR nemá rodinné, soukromé a kulturní či sociální vazby, které by byly jeho zajištěním zasaženy.

[18] Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

[19] Z důvodové zprávy (k bodu 42 sněmovního tisku č. 191) vyplývá, že výše uvedené ustanovení bylo přijato s cílem zamezit zneužívání řízení o mezinárodní ochraně pro nelegální migraci či jiné nelegální aktivity. Řízení o udělení mezinárodní ochrany již z podstaty slouží k tomu, aby bylo zjištěno, zda žadatel potřebuje ochranu České republiky, anebo nikoli. Již sama existence řízení presumuje, že ne všichni žadatelé ochranu získají, že ne všichni žadatelé mají důvody, pro které lze ochranu udělit – a toto vše je zjišťováno v průběhu řízení.

[20] Z odůvodnění napadeného rozsudku logicky a srozumitelně vyplývá, že jednání stěžovatele představuje nebezpečí pro veřejný pořádek České republiky. Tento závěr krajský soud učinil v souladu s žalovaným na základě zjištění, že stěžovatel pobýval na území České republiky neoprávněně, nerespektoval tuzemské právní normy o pobytu cizinců ani žádné ze správních rozhodnutí o vyhoštění, přičemž svévolně opouštěl zajišťovací zařízení. Napadený rozsudek dále obsahuje odkazy na správná ustanovení příslušných právních předpisů, podle nichž bylo rozhodováno, a není nikterak vnitřně rozporný. Naopak je vystaven na logických argumentech a konkrétních skutkových zjištěních a je z něj na první pohled zřejmé, jak bylo v posuzovaném případě stěžovatele rozhodnuto. Nejvyšší správní soud se s ohledem na výše uvedené neztotožnil s námitkou stěžovatele, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro jeho nesrozumitelnost.

[21] Výklad pojmu „veřejný pořádek“ použitého v kontextu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu náleží primárně judikatuře soudů rozhodujících ve správním soudnictví. Při výkladu a následné aplikaci tohoto ustanovení je třeba brát v úvahu jeho smysl a účel, ale i okolnosti jeho vzniku a původu, přičemž musí být též respektovány závazky vyplývající pro Českou republiku z mezinárodního i unijního práva. K výkladu pojmu „veřejný pořádek“ ve smyslu citovaného ustanovení lze odkázat především na rozsáhlé odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 - 30. V tomto rozsudku vztáhl zdejší soud závěry rozšířeného senátu i na kontext citovaného ustanovení a dospěl k následujícím závěrům: *„Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, publikovaném pod č. 2420/2011 Sb. NSS, zabýval výkladem pojmu narušení veřejného pořádku ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Právě v tomto usnesení konstatoval, že „při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ pro účely výkladu ustanovení cizineckého zákona, je třeba brát v úvahu nejen účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení*

jiných, nýbrž je potřeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů". Tento závěr lze přenést i na nyní posuzovanou věc, neboť i v daném případě platí, že při výkladu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu musí být zohledněno nejen znění tohoto ustanovení, ale, jak již bylo uvedeno, též jeho smysl a účel i okolnosti jeho vzniku a původu. (...) *S ohledem na uvedené lze konstatovat, že stávající judikatura Soudního dvora a Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečné vodítko k vymezení rozsahu pojmu veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Východiskem je zde stejně jako v případě výkladu § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců obecný test použití výhrady veřejného pořádku v oblasti volného pohybu osob a imigračního a azylového práva zformulovaný Soudním dvorem. Obě tato ustanovení jsou výsledkem transpozice směrnic EU a sledují obdobný účel, kterým je ochrana základních zájmů společnosti, a to do budoucnosti. Proto za situace, kdy zákon o azylu ani relevantní předpisy unijního práva dosud neurčují konkrétní okolnosti, jež mohou založit důvodné podezření, že by mohl žadatel představovat nebezpečí pro veřejný pořádek [ostatně rovněž již citovaný čl. 8 odst. 3 písm. e) nové přijímací směrnice přebírá tento důvod pro zajištění žadatele o mezinárodní ochranu v jeho obecné formulaci „z důvodu ochrany veřejného pořádku"], není žádný důvod, proč závěry vyslovené rozšířeným senátem nevztáhnout i na § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. To tedy znamená, že za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je třeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci."*

[22] Z tohoto právního názoru vycházel Nejvyšší správní soud i v nyní posuzované věci. Krajský soud vzhledem k okolnostem dosavadního pobytu stěžovatele na území ČR usoudil, že u stěžovatele existovala důvodná domněnka, že bude představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, protože stěžovatel závažně a opakovaně nerespektoval právní předpisy ČR ani rozhodnutí o správním vyhoštění, tudíž soustavně porušoval veřejný pořádek.

[23] V rozsudku ze dne 12. února 2014, č. j. 3 Azs 19/2013 - 44, zdejší soud citované závěry doplnil, když uvedl, že *„aby bylo možné jednání cizince považovat za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, musí jít o jednání určité intenzity. Pouhé nedodržení právního předpisu jistě není samo o sobě skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti. Per argumentum ad absurdum by bylo možno dovést výklad krajského soudu k závěru, že aplikace předmětného institutu zajištění ve smyslu ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je možná vždy, pokud se cizinec dopustí jakéhokoliv porušení právních předpisů České republiky, kupř. přejde silnici na červený světelný signál „Stůj", apod. Takto ovšem účel předmětného ustanovení vnímat nelze."* V této věci vytkl zdejší soud krajskému soudu, že nesprávně vyložil pojem veřejný pořádek v kontextu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, neboť tento pojem nekvalifikoval za použití skutkového stavu zjištěného ze správního spisu. Přitom právě konkrétní okolnosti jednání cizince jsou pro posouzení podmínek aplikace § 46a odst. 1 písm. c) rozhodující.

[24] Co se týče námitky stěžovatele, že nebezpečí pro veřejný pořádek musí ze strany cizince existovat *do budoucna*, pak tento aspekt je nepochybně znakem skutečné, aktuální a

dostatečně závažné hrozby. Ze zákonných ustanovení a jejich výkladu, jak byl citován výše, plyne především požadavek zohlednit a uvést všechny skutečnosti, které mají na rozhodnutí žalovaného při posuzování existence takové hrozby vliv. Jak uvedl již zdejší soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2014, č. j. 1 Azs 213/2014 – 34, toto posuzování probíhá na půdorysu dosavadního chování cizince - *„správní orgány z povahy věci činí úvahu o reálně hrozbě narušení veřejného pořádku na základě dosavadního chování cizince“*. Rozhodnutí žalovaného ani rozsudek krajského soudu tak nejsou nezákonné pro nedostatek důvodů proto, že v nich není dostatečně zhodnoceno nebezpečí chování stěžovatele do budoucna.

[25] Stěžovateli lze rovněž přisvědčit, že skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti není samotný nelegální vstup či nelegální pobyt na území ČR. K tomu lze odkázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Azs 17/2013 - 22, rozsudku ze dne 5. 2. 2014, č. j. 1 Azs 21/2013 - 50, nebo rozsudku ze dne 27. 2. 2014, č. j. 6 Azs 19/2013 - 47: *„Závěr ministerstva o nebezpečí pro veřejný pořádek tedy vychází jen ze značně kusé úvahy, že stěžovatel na území České republiky pobýval nelegálně a existují důvodné pochybnosti o jeho dobrovolném vycestování. V čem ministerstvo spatřovalo „skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti“, resp. „jakých zájmů“, však již z jeho odůvodnění zřejmé není. V případě stěžovatele, na rozdíl od věci posuzované rozšířeným senátem, sice nelze z obsahu spisů explicitně dovodit, že by se jednalo o rodinného příslušníka občana EU, resp. rodinného příslušníka občana České republiky, ale to nic nemění na povinnosti správního orgánu zohlednit při svém rozhodování rovněž individuální okolnosti života stěžovatele a přihlédnout také k jeho celkové životní situaci.“*

[26] Pokud ovšem stěžovatel namítá, že žalovaný postavil závěry svého rozhodnutí toliko na základě nelegálního pobytu stěžovatele v ČR a jeho opakovaného nevycestování, nelze tomu přisvědčit. Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že ohrožení veřejného pořádku shledal rovněž v trestné činnosti stěžovatele, který byl pravomocně odsouzen za trestné činy krádeže, řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění a maření výkonu úředního rozhodnutí. Postup, kdy žalovaný využil informace zjištěné v předchozím řízení, není pochybením. Tento závěr ostatně zaujal zdejší soud ve svém rozsudku ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 - 42, kde uvedl, že *„v postupu, kdy žalovaný využil informace o stěžovateli z předchozích řízení, neshledal pochybení. Vzhledem k tomu, že zákon o azylu nekonkretizuje způsob, jakým má ministerstvo zjišťovat splnění podmínek pro uložení povinnosti podle § 46a odst. 1 písm. c), lze dovodit, že tyto skutečnosti ministerstvo zjišťuje především ze spisů žadatele a informací od Policie ČR. Převzetí skutkových zjištění z předchozího řízení o zajištění do rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců proto není nedostatkem tohoto rozhodnutí za předpokladu, že tato skutková zjištění umožňují dostačujícím způsobem posoudit, zda jsou splněny podmínky pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákon o azylu, včetně posouzení otázky, zda cizinec nespadá do chráněné skupiny osob, na které nelze tuto povinnost aplikovat.“* K vydání rozhodnutí dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu postačují již samotné důvodné obavy, že by cizinec mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. V nyní projednávaném případě však žalovaný uvedeným rozhodnutím reagoval na existenci konkrétních jednání v minulosti, která ve svém souhrnu představovala skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku, zejména zájmu společnosti na respektování a výkonu pravomocně uložených trestů v trestním řízení a respekt k právnímu řádu a pobytovým právním předpisům České

republiky. Zároveň povaha těchto jednání v kontextu konkrétní životní situace stěžovatele naznačovala, že se s nikoli malou měrou pravděpodobnosti mohou u něho opakovat i v budoucnu. Z rozhodnutí žalovaného tedy jasně plyne, jaké konkrétní a specifické okolnosti byly důvodem vydaného rozhodnutí. Námitka žalobce namítající nedostatečné odůvodnění proto neobstojí, což lze přenést i na závěry krajského soudu, který se s hodnocením skutkových okolností ztotožnil se žalovaným. Stěžovatel přitom ani v kasační stížnosti nerozporuje, že by zjištěné informace, ze kterých žalovaný vycházel, byly nesprávné.

[27] Co se týče uložené délky setrvání v zařízení pro zajištění cizinců, lze prvně obecně uvést, že při porovnání s podobným institutem, kterým je zajištění cizince za účelem správního vyhoštění (§ 124 zákona o pobytu cizinců), nelze přehlédnout, že zákonodárce v zákoně o pobytu cizinců přímo stanovuje kriteria, na základě kterých má být stanovena doba trvání zajištění („policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění"), přičemž doba zajištění nesmí překročit 180 dnů. Otázku odůvodnění stanovení doby zajištění podle tohoto institutu pak vykládá judikatura tak, že *„vedlejší ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění, jímž se stanoví doba trvání zajištění (§ 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky), musí být řádně odůvodněno ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu z roku 2004, aby bylo možné přezkoumat, zda správní orgán nezneužil správní uvážení či nepřekročil jeho meze"* (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 79). V odůvodnění citovaného rozsudku se dále uvádí, že *„(...) řádně odůvodněny musí být všechny části výroku správního rozhodnutí, tj. i jeho vedlejší ustanovení. Tím spíše tehdy, jestliže stanovení doby trvání zajištění je ovládáno správním uvážením, při jehož výkonu se bere v úvahu zejména předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění (§ 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), ale rovněž další meze vlastní pro výkon veřejné moci v právním státě, jako je zákaz libovůle, zákaz diskriminace, příkaz zachovávat lidskou důstojnost, respekt principu proporcionality a rovnosti atd. (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS; všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou přístupná na www.nssoud.cz). Výkon správního uvážení musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze (viz rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2004, č. j. 2 As 19/2004 – 92, publ. pod č. 430/2005 Sb. NSS, srov. též rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004 – 79)"*.

[28] Ačkoliv účelem ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu není, tak jako v případě zajištění za účelem správního vyhoštění, zajistit výkon vyhoštění, závěry judikatury o nezbytnosti odůvodnění stanovení délky zajištění lze analogicky vztáhnout i na rozhodování o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podle tohoto ustanovení. Správní orgán musí proto odůvodnit rozhodnutí o délce uložené povinnosti, a to o to pečlivěji, pokud se rozhodne uložit zákonné maximum. Požadavek na odůvodnění délky této povinnosti je možné dovodit i z toho, že se jedná o zásah do osobní svobody jednotlivce a musí být zaručen jeho soulad s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy. Jak uvádí Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 – 30, *„Dosavadní judikatura Evropského soudu pro lidská práva týkající se omezení svobody žadatelů o mezinárodní ochranu v ČR potvrzuje, že se na taková omezení svobody vztahuje čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy (viz rozsudek ESLP ze dne 25. 10. 2012, Buishvili vs. ČR, stížnost č. 30241/11,*

pokračování

§ 49; rozsudek ESLP ze dne 27. 11. 2008, Rashed vs. ČR, stížnost č. 298/07, § 70). Byť se Evropský soud pro lidská práva v uvedených případech zabýval rozhodnutím o nepovolení vstupu žadatele na území ČR, resp. podle předchozí právní úpravy faktickým umístěním žadatele do přijímacího střediska na mezinárodním letišti podle § 73 zákona o azylu, je Nejvyšší správní soud přesvědčen o tom, že tyto závěry lze vztáhnout i na rozhodnutí o povinnosti žadatele setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a zákona o pobytu cizinců." Z judikatury ESLP plyne, že doba trvání zbavení svobody nesmí přesáhnout přiměřenou lhůtu nezbytnou pro dosažení sledovaného cíle (rozsudek ESLP ze dne 27. 11. 2008, Rashed vs. ČR, stížnost č. 298/07, bod 68, rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 29. 1. 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03, bod 79, http://echr.coe.int; srovnej také Krnec, J. Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 496).

[29] Vzhledem k výše uvedenému musí být z rozhodnutí správního orgánu zřejmé, z jakého důvodu se rozhodne uložit dobu povinnosti podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu v délce 120 dnů, která představuje zákonný limit. Kritériem přiměřenosti opatření a rovněž tak i uložené doby setrvání v zajišťovacím zařízení může být pochopitelně závažnost jednání cizince. Například v rozsudku ze dne 19. 2. 2014, č. j. 3 Azs 25/2013 - 39, zdejší soud posoudil jako odůvodněný závěr žalovaného, že „*z chování žalobce lze dovodit jeho neochotu dlouhodobě respektovat základní pravidla vyjádřená v zákonech České republiky, a že skutečně existuje důvodná obava, že v dosavadním chování bude pokračovat a že v důsledku toho dojde v budoucnu k narušení veřejného pořádku. Po zvážení intenzity porušování zákona ze strany žalobce je pak zřejmé, že přijaté opatření splňovalo kriteria přiměřenosti.*" A v rozsudku ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 - 45, zdejší soud uvedl následující: „*V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na konkrétní a specifické okolnosti daného případu, na základě kterých rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, a vzhledem ke všem těmto uvedeným okolnostem (včetně absence platných dokladů, jež je třeba nejprve obstarat) dospěl k závěru o nutnosti vyslovit povinnost setrvat zařízení pro zajištění cizinců v maximální možné zákonné délce. Stanovená délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců není odůvodněna toliko závěrečnou větou odůvodnění napadeného rozhodnutí, nýbrž specifickými skutkovými okolnostmi uvedenými v celém odůvodnění napadeného rozsudku (arg. „vzhledem k výše uvedenému"). Nejvyšší správní soud proto nemá žádnou pochybnost o tom, že stanovená, byť podle zákona maximální délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců odpovídá též požadavkům subsidiarity a přiměřenosti, jaké na zásah do práva na osobní svobodu klade čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy (srov. rozsudek ESLP ze dne 27. Listopadu 2008 Rashed proti České republice, stížnost č. 298/07, bod 68; rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 29. ledna 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03, bod 79).*"

[30] V posuzované věci žalovaný odůvodnil stanovenou dobu zajištění právě s ohledem na nebezpečí, které stěžovatel představuje pro veřejný pořádek, a také z důvodu, že nečinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu v České republice. Tento závěr, jakkoliv je stručný, není nepřezkoumatelný. Přestože stěžovatel uvádí, že měl zájem svoji situaci řešit, neuvádí žádná zásadní tvrzení, která by byla s úvahami žalovaného v rozporu. Individuální situaci stěžovatele, která spočívá v nedostatku peněz k vycestování a v obavách ze situace na Ukrajině, nepovažuje zdejší soud za natolik závažnou, aby odůvodňovala nestandardně

benevolentní přístup k jeho osobě. Jak navíc bylo již uvedeno, podle žalovaného nespočívá nebezpečí stěžovatele pro veřejný pořádek pouze v jeho nelegálním pobytu, ale také v jeho opakované trestné činnosti. Ve vztahu k té stěžovatel zůstal v žalobě i v kasační stížnosti argumentačně netečný. Stanovená délka uložené povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců se proto nejeví jako nepřiměřená.

[31] Nelze samozřejmě pominout, že uložením povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců dochází k výraznému zásahu do práv žadatele o udělení mezinárodní ochrany, k omezení jeho osobní svobody (detenci), a to až po dobu 120 dní. Proto je v ust. § 46a odst. 5 zákona o azylu upravena povinnost ministerstva zkoumat po dobu platnosti rozhodnutí o povinnosti setrvat v přijímacím středisku, zda důvody vydání tohoto rozhodnutí trvají. Periodicita soudního přezkumu je v případě uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců zákonem o azylu zajištěna dostatečným způsobem. Výše uvedené povinnost ministerstva nadto není výhradě pasivní povahy, jak vyplývá i z judikatury zdejšího soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 Azs 19/2013 - 38).

[32] Co se týče námitky nejasného vztahu institutu zajištění cizinců podle zákona o pobytu cizinců a povinnosti podle § 46a odst. 1 zákona o azylu, pak ani tato nemůže být důvodná. Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti již dostatečně vyjasnil základní východiska institutu uložení setrvání v zajišťovacím řízení, přičemž se věnoval i výpočtu jednotlivých dob zajištění. Odkázat lze zejména na závěry již citovaného rozsudku ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 - 42, ve kterém zdejší soud dospěl k závěru, že *„(p)odle čl. 15 odst. 5 věty druhé návratové směrnice platí, že „Každý členský stát stanoví omezenou dobu trvání zajištění, jež nesmí přesáhnout dobu šesti měsíců.“ Podle § 125 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců, doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. Zákon o pobytu cizinců umožňuje v určitých výjimečných případech (cizinec zmařil výkon správního vyhoštění, nebo uvádí nepravdivé údaje, které jsou nezbytné pro zajištění náhradního cestovního dokladu) prodloužit zajištění cizince i nad dobu 180 dnů, viz ustanovení § 125 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců, v souladu s návratovou směrnicí, která umožňuje toto prodloužení zajištění v čl. 15 odst. 6. I tady je však stanovený limit, přičemž celková doba trvání zajištění v tom případě nesmí v souhrnu překročit 545 dnů. Maximální doba zajištění je stanovena kvůli tomu, že se jedná o zásah do osobní svobody jednotlivce, který musí být určitým způsobem limitován. Vzhledem k tomu, že v případě rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců se jedná svou podstatou o „přezajištění“ - cizinec prakticky přechází z režimu zákona o pobytu cizinců do režimu zákona o azylu bez toho, že by reálně opustil zařízení pro zajištění, bylo by v rozporu s výše uvedenými mezinárodními závazky, pokud by se mohla maximální doba zajištění tímto způsobem prodlužovat a překračovat tak povolené limity. Z výše uvedených důvodů se Nejvyšší správní soud neztotožňuje se závěry krajského soudu, že z důvodu „mnohých variant“ není možné v zákoně stanovit obecnou maximální délku doby zajištění. Naopak, maximální délku zajištění v režimu podle zákona o pobytu cizinců stanovuje jednak návratová směrnice, stejně tak jako tuto délku implementoval samotný zákon o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že povinnost cizince setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v režimu zákona o azylu je ve své podstatě taky jeho zajištěním, nelze takto zásadní zásah do osobní svobody jednotlivce prodlužovat tím, že se cizinec bude „přezajišťován“ v režimech různých zákonů na dobu delší, než je maximální celková doba zajištění cizince. Proto se doba, po kterou je cizinec povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců či v*

přijímacím zařízení podle § 46a zákona o azylu započítává do celkové doby zajištění, která nesmí (za běžných okolností) přesáhnout 180 dnů.“

[33] V nyní projednávaném případě bylo omezení osobní svobody stěžovatele podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu logickým důsledkem událostí, které tomuto rozhodnutí předcházely. V tomto kontextu Nejvyšší správní soud zejména opět připomíná povahu jednání stěžovatele. Pokud stěžovatel namítá, že se krajský soud nevěnoval namítaným obavám stěžovatele z návratu do země jeho státní příslušnosti, pak k tomuto krajský soud správně uvedl, že tyto okolnosti stěžovatel v řízení před žalovaným nijak neakcentoval, takže žalovanému nelze vytknout, že se jimi nezabýval. Lze dodat, že obavy z návratu do země původu nejsou s to přímo vyloučit uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců; mohou být vzaty v potaz při posuzování chování cizince, ve kterém správní orgán shledává nebezpečí pro veřejný pořádek, a to zejména ve vztahu k důvodům nelegálního pobytu na území České republiky. Pochopitelně nemohou odůvodnit páchání trestné nebo jinak závažné činnosti. Problematika situace v zemi původu je pak především otázkou řízení ve věci mezinárodní ochrany. Vzhledem k tomu, že předmětem nynějšího řízení bylo pouze rozhodnutí o povinnosti setrvat v přijímacím zařízení, není na místě zabývat se dalšími skutkovými důvody spojenými s nemožností stěžovatele vycestovat nad míru splnění podmínek aplikace § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

[34] Jako nedůvodnou posoudil zdejší soud i námitku, že nebyla při rozhodování zohledněna délka pobytu stěžovatele na území České republiky. Žalovaný i krajský soud vycházeli z výše uvedeného skutkového stavu, z něhož je doba pobytu stěžovatele na území České republiky zřejmá. Neshledali však samotnou délku pobytu natolik relevantní ve vztahu k § 46a odst. 1 písm c) zákona o azylu, aby se jí museli výslovně zabývat. Takový postup není chybný, neboť samotný pobyt na území nesvědčí o konkrétních vazbách ke státu, pokud se nijak výrazněji neprojevil. Podobně nehraje velkou roli každá sociální interakce, do které stěžovatel vstupoval, pokud nepřekročila určitou mez, aby bylo nutné ji zohlednit. V tomto směru bylo především podstatné, že stěžovatel nemá na území ČR adresu, zdržuje se v P. na různých místech, bydlí u kamarádů nebo na ubytovně dle finančních možností, na území ČR nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie a nemá zde ani bližší vazby k osobám české státní příslušnosti, na území ČR se nenacházejí ani osoby, ke kterým by měl stěžovatel vyživovací povinnost. V České republice se sice nachází manželka stěžovatele, kontakt s ní ovšem stěžovatel neudržuje. Rovněž ohledně této námitky platí, že stěžovatel nijak neupřesnil, jaké vazby nad rámec jeho pobytu v České republice bylo nutno zohlednit.

[35] Lze uzavřít, že napadený rozsudek krajského soudu netrpí vytýkanými vadami. Krajský soud řádně posoudil podmínky rozhodnutí o povinnosti setrvat v přijímacím zařízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[36] Z výše uvedeného vyplývá, že kasační stížnost není důvodná. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Učinil tak postupem

podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[37] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovanému, který by jako procesně úspěšný účastník řízení o kasační stížnosti nárok na náhradu nákladů tohoto řízení zásadně měl, se tato náhrada nepřiznává.

[38] Nejvyšší správní soud stěžovateli ustanovil usnesením ze dne 13. 1. 2015, č. j. 2 Azs 197/2014 - 35, zástupcem advokáta JUDr. Maroše Matiaška, LL.M., a podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. v takovém případě platí odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, má v posuzované věci advokát nárok na odměnu za jeden úkon právní služby (písemné podání ve věci samé - doplnění kasační stížnosti) ve výši 3100 Kč a náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč. Celková částka odměny tedy činí 3400 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2015

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu